

ТОНЕ СВЕТИНА ЛОВ КРАЙ БЛАТОТО

Превод от хърватски: Мая Якимова, 1979

chitanka.info

Край блатото, запазило се от ледниково време, сред Поклюкските гори живееше семейство: красив, стар и силен сръндак и стройна бързонога сърна. От страшния студ с дълбоки, тежки и влажни снегове през ранната пролет загина много дивеч. В това неприветливо място останаха живи едва ли не само тази сърна и сръндак. Щом долината се раззелени и снегът в планините се стопи, сръната роди сръненце — хубаво, силно и пъргаво.

Лятото беше топло, срънето пасеше от буйната растителност и се развиваше прекрасно. Сръните живееха в мир и спокойствие, защото хората не ги смущаваха. Блатото, обгърнато в мъгли през студените утрини, ги пазеше. Хората избягваха това място, тъй като се страхуваха за себе си и за добитъка, а и мнозина бяха намерили тук смъртта си. Блатото никак не приличаше на онова в долината, където тинестата вода и тръстиките спираха крачките, предизвиквайки отвращение и страх. Това бе особено високопланинско блато. Изглеждаше като зараснала рана, като остров сред море от бълбукащи реки. Краищата му бяха обрасли с гъст, на места непроходим клек.

Сръните най-дълго прекарваха в гъсталаците при Черния поток и ходеха на паша край блатото. Тук то изглеждаше като съблазнителна яснозелена поляна, но коварна и неприветлива, обградена от тъмна гора. Може би тук преди години единственото очарователно място е било планинското езеро, пресъхнало, щом сушата победила водата. Мъхове покриваха обширната планинска поляна, разцъфнала в пъстри, променливи багри. Острицата се зеленееше и на места никнеше вкусният блатняк, който съблазняваше едрия дивеч. Животните направиха няколко прохода през клековите гъсталаци и ходеха на паша край блатото. Нивото на водата не спадаше. Почвата беше мека и пропита с влага, защото в тайните ѝ жили непрестанно бликаше вода. Малко от ловците и няколко стари пастири знаеха за прохода през мочурището.

Още дълго семейството сръни щеше да си живее на спокойствие, ако една зима браконьер не беше убил майката на срънето. Подплашено, малкото веднага след изстрела избяга в близкия гъсталак. Сръната не дойде след него. После то се върна на мястото, откъдето избяга, и намери голямо петно кръв. От него през гората водеха кървави дири. Срънето запомни противната миризма на човека и се сгуши в най-тъмния гъсталак. Зимата преживя леко.

Изминаха няколко години. Сърнето заякна, стана едър сръндак, чийто дълбок глас ехтеше в сивите утрини около мочурището. Беше много предпазлив, но едно лято му се прииска да опознае света наоколо. Привличаха го разцъфналите поляни там някъде край горските скатове, откъдето понякога вятърът донасяше различни, неразбираеми за него гласове. С мъка напусна родното блато и тайните сечища и тръгна на път през гората. Накрая си избра за нов дом голяма поляна точно в края на зелената долина.

От сутрин до вечер поляната го мамеше на паша, но сръндакът не забрави предишната си бдителност. В ранните утрини пасеше още докато е тъмно и много преди изгрев-слънце тръгваше навътре в гората. Късно привечер, след смрачаване, излизаше отново на поляната, покрита с уханни цветя, където по пъстрите цветове се люлееха последните, закъснели диви пчели и хор от щурци пееше хвалебствена песен за всемогъщото слънце, току-що скрило се зад планината.

При паша сръндакът пристъпваше от крак на крак, виреше високо глава, окичена с прелестни тежки рога, мърдаше уши и недоверчиво душеше с мокра муцуна приятния летен вятрец. Сякаш съзнаваше своята прелест, при която не би се сдържала вечно незадоволената ловна страст, и винаги беше нащрек. С пъстрите сойки, пазителки на гората, живееше в разбирателство. Те следяха от клоните и с крясък съобщаваха за всичко в гората. Изкрякваше ли неспокойно сойка, сръндакът веднага се изгубваше навътре в гората. Малко хора го бяха виждали. Първият ловец, който го забеляза, остана като закован на мястото си, смаян и объркан. Такива рога никога не беше виждал. С разтреперана ръка свали пушка от рамото си и приклепна в росната трева. Не можеше да се успокои. Сръндакът го подуши, изрева с дълбок глас и побягна.

Оттогава ловецът Габер не можеше да си намери място. Откакто видя сръндака, той заскита около пасището му и през едно навъсено утро, когато животното не успя да се скрие, най-сетне го хвана на мушка. Екна изстрел. Куршумът засегна сръндака в десния хълбок. Той подскочи и хукна през росната поляна към потайните места на гората. Ясночервените капки кръв пръскаха обсипаните с роса цветя. В мрачното утро от ниските облаци започна да ръми.

Сойките в леса злобно закряхаха, защото едва сега видяха скрития ловец. В същия миг Габер се втурна след сръндака, откъсна едно цвете и разгледа дребните капчици кръв по него. Проследи дирята на сръндака чак до гората. Сигурен беше, че е прострелял животното. Прибра се вкъщи и след два часа се върна обратно с ловното си куче. Мислеше, че раненото животно няма да стигне далеч и че ще го намери изнемошляло някъде наблизо. Щом показа дирята на кучето, Габер се зарадва, защото кучето така лудо го затегли и задърпа към гъсталака, където се изгуби простреляното животно, че трябваше да го укроти. Известно време се промъкваше напред между клоните, но сръндакът не се виждаше. Кучето все така разпалено го дърпаше през по-гъстата елова гора. Ловецът се спъваше подире му, а клоните изподдраха лицето му. Спря от изненада, когато пред него се надигна раненият сръндак. Кучето залая и така бясно се разскача, че Габер се препъна ъ един пън и падна. Изправи се с ругатни от земята, но в това време сръндакът беше вече изчезнал. На земята имаше локва яркочервена кръв и кучето лакомо започна да лиже. След като си починаха, отново тръгнаха по кървавата диря, напредвайки предпазливо.

Сега Габер се прокрадваше като кръвожаден вълк, крайно внимателен и с пушка, готова за стрелба. След около час отново стресна уморения сръндак и дори стреля по него, но не улучи.

Раненото животно изгуби много кръв. Жадно, то пръхтеше от болка и умора и тичаше с безумен страх в очите. Усещаше ловеца зад гърба си. Без да спира дори за миг, то се запъти към родното блато. Откри прохода и побягна през гъстия клек. Скоро се намери на лепкавата, хлъзгава, мокра почва сред високата трева. Избираше си потвърди тревисти места, но въпреки това понякога затъваше. Страхът от ловеца беше по-силен от скритите опасности на мочурището. Изнемошляло до смърт, то легна в тревата, лизна от росата и на глътки отпи от калната вода, която го заобикаляше. Усещаше страшна жажда.

Габер, изтощен и сипещ ругатни наляво и надясно, залегна заедно с кучето в края на мочурището. Пред клековия гъсталак кучето спря. А и на Габер не му се влизаше навътре. Изруга няколко пъти силно на глас. После цял следобед се въртя около блатото, но от сръндака нямаше и следа.

Раненият сръндак лежа няколко дни, скрит в мочурището. Отслабна и изгуби много кръв. Бореше се със смъртта. Оскуба всичкия мъх и трева наоколо и силите му бавно-бавно се възвръщаха. Неговият силен и здрав организъм издържа. През първите дни беше толкова слаб, че главата му лежеше на земята и само с голямо усилие лижеше влагата, избила от земята. Рой досадни жужащи мухи алчно кръжаха наоколо и го дразнеха. Кацаха по носа и очите му, търсеха кръв. За щастие лежеше върху раната си и те не можеха да лаят и да оплюват живото месо, иначе щеше жив да изгние.

Две врани, литнали към планината, усетиха миризмата на кръв, закръжиха над ранения сръндак и с пронизителния си крясък му изпълняваха погребална песен. Той лежеше неподвижно като мъртъв и не ги забелязваше. Чак когато една от тях се спусна отгоре му и той почувства по гърба си ноктите ѝ, видя лакомите очи, яката човка, заклати рогатата си глава. Противната черна птица закръжа от уплаха и трепкаща с криле, отскочи от гърба му. Враните разбраха, че сръндакът ще живее още, и отлетяха.

Една сутрин го навести лисица. Дошла бе по кървавата диря и застана любопитна само на няколко метра от него. Гледаше го недоверчиво, въртеше уши и показваше гладните си зъби. Сръндакът видя, че тя се колебаеше да се хвърли ли или да не се хвърли върху му, затова напрегна всички сили, изправи се на крака и отбранително наклони към нея рогатата си глава. Чак след това, разочарована, лисицата изчезна.

Изминаха няколко дни и нощи, докато престанаха парещите болки. Раната се затвори и сръндакът се съвзе. Една сутрин, когато птичийят хор извести, че ще настъпи хубав ден, той се надигна и се повлече от мочурището към гъсталака. Откри бълбукащо изворче и се напи със студена вода.

Докато раната не заздравя съвсем, той се криеше близо до извора, късаше от малинака и редките билки по горските склонове и сечища. После започна да ходи на паша само в мочурището. Меката трева, блатнякът и спокойствието без присъствие на хора го приютиха в старото и добро пасище. Никак не съжаляваше за пашата в изсечените гори. Той се превърна в истински стар и много предпазлив саможивец.

Студените утрини обвиваха мочурището с воала си от мъгла. Сръндакът остана да пасе тук безгрижно и след като всички животни избягаха от поляните да търсят убежище навътре в гората. Вечер излизаше късно след смрачаване. Най обичаше да пасе през бледите лунни нощи. Тогава той обикаляше цялото блато, без никой да го безпокои или гони. Понякога привечер чуваше без страх отдалечения, провлачен лай на кучетата и виковете на пастирите, които нощният вятър донасяше от планините. Галеха го птичи гласове и се опиваше от безкрайната тишина на дълбоката нощ, осеяна с блещукащи звезди. В такива самотни нощи той понякога ревеше. Съобщаваше на другите животни, че само той е господар на горската поляна около мочурището.

През сватбуването, когато с нежно врещене сърните мамеха сръндаците за любов, той тръгваше към склоновете на старата гора около Черния поток. Където и да се покажеше, съперниците му отстъпваха пред него. Понякога без бой, друг път след срамно поражение. В любовта си беше буен и смел, но пак предпазлив. Щом укротеше страстта си, връщаше се изтощен към своя самотен живот. В гората около много дървета оставаха само следите по отъпканата земя, където той бе гонил сърните, преди да ги покрие.

Когато в Триглавските планини падна дълбок сняг и Поклюкските гори потънаха в безбрежна белота, сръндакът хвърли рогата си. Тъй както си вървеше, удари ги в един клеков клон и те паднаха в мъха. След това не стъпи повече в мочурището. Ледена покривка скова блатото и сухата трева се изгуби в скреж. Сръндакът остана в гъсталаците и гризеше клонки. Тежко преживя зимата. Падна дълбок сняг, който се задържа в сенчестите долини чак до май.

През тази зима с дълбоки снегове, студ и сурови виелици загина много едър дивеч. Лисиците се угощаваха и разнасяха кости по гората, гладните врани търсеха мърша. Белките безмилостно душеха изтощените сърнета.

През зимата на сръндака му пораснаха нови, още по-силни рога. Щом глухарят довърши пролетната си песен, той започна да ги бели. Избра си младо, дебело колкото ръка дръвче и с неукротима енергия започна ден след ден да свлича кората му. Бясно обикаляше обеления ствол, извиваше го и тъй го удряше, като че ли се сражаваше със сериозен съперник. Така изчисти рогата си. Остри и дълги, гъсто

израсналите шипове бяха тъй оголени по краищата, че се плъзгаха по тъмните стволите на дърветата. Сръндакът живееше все така самотно и в неговия район не стъпваше друг дивеч. Прогонваше го със силен рев, а понякога се обаждаше дори и на цвърченето на птиците, така че можеха да го чуят чак по склоновете на планината и в горите от другата страна на блатото.

Щом водата започна да се стича надолу и слънцето изсуши местата под преспите и по високите върхове, буковете се раззелениха и буйна растителност покри мочурището. Сръндакът отново ходеше в своята тайна поляна. Но раната, която понесе на времето, все още помнеше.

Ловецът Габер също не беше забравил сръндака. Пийнеше ли си, което не беше рядкост, разправяше само за него. Говореше убедително, с мътни рибешки очи, като размахваше дългите си, маймунски ръце. Кълнеше мочурището, което му погълнало трофея, и уверяваше хората, които го слушаха, че в района има още такива сръндаци.

След една година, завладян от спомена за сръндака, ловецът отново приближи мочурището. Вървеше пиян по пътеката. По небето плуваше едра, бледа луна, светлината ѝ играеше в гъстите клони на дърветата и оцветяваше в тайнствено синьо ширналата се повърхност на блатото. Габер се клатушкаше и мърмореше нещо под носа си. Там, където пътеката се приближаваше до края на мочурището и откриваше горската поляна, краката му изведнъж спряха. Изпращяха съчки, чуха се дълги скокове на сръндак и рев, който все по-дълбоко проникваше в тъмната гора. Ловецът спря, като се любуваше на прекрасния глас, нарушил безкрайната тишина в това море от гори. С такава злоба не ревеше нито един сръндак в района му. Само миналогодишният, подушеше ли, че някой се прокрадва подире му, можеше да издава такива звуци.

С плаха надежда в сърцето, че още не всичко е изгубено, пияният ловец се заклати към къщи и в полунощ заразправя на кучето своята нова тайна.

Габер се промъкваше към мочурището. Щом откри потайните проходи на сръндака в заплетените клекови гъсталаци, той чукна лулата в челото си. Слънцето бе насред небето, когато ловецът все още скиташе покрай блатото, разглеждаше отпечатъците от големите, разтворени копита и изпасаната трева чак навътре в мочурището.

Внимателно стъпваше по местата, обрасли с трева. В едно усамотено кътче откри прохода, по който сръндакът излизаше от мочурището. Провирайки се през клека, той намери единия от рогата, които сръндакът беше хвърлил през ноември. Дълго го разглежда. Не предполагаше, че има толкова здрави рога. Занесе рога у дома и го прибра на дъното на скрина. С тайната, че отново знае нещо за сръндака, Габер ходеше като замаян. Вече не стъпваше и в кръчмата, а за сръндака не проронваше нито дума. В топлите летни вечери и през студените мъгливи утрини Габер скиташе из гората около мочурището. Няколко пъти той зърна сръндака, но не успя да стреля. От безсънните нощи и от непрестанното причакване отслабна и посърна. Сръндакът идваше след свечеряване, а сутрин, още преди слънцето да е погълнало мъглата, незабелязано и безшумно изчезваше ту през един, ту през друг проход. Понякога Габер го причакваше твърде близо, друг път — доста далеч. Известно време сръндакът изобщо не се появи. Сякаш усещаше, че не всичко е наред. Нощният вятър обикновено духаше откъм планината в посока към мочурището, така че животното явно го беше подушило. За това се сети и хитрият Габер. Макар че беше издръжлив, преследването така го умори, че реши за малко да почине. Твърдо вярваше, че никой друг не знае за сръндака.

Когато в планината падна първият сняг, горските скатове в подножието пламнаха в есенно злато. Габер отново тръгна по старите пътеки. Огледа проходите в клековите храсти и до едно подозрително огънато дръвче попадна на капан. Преди да се опомни, дръвчето рязко се изпъна. Нещо го стисна за крака. Главата му се залюля и той, побеснял, заруга. Напразно крещеше и се въртеше насам-натам, размахваше и кършеше ръце. Телта държеше здраво и все по-силно се впиваше в месото. Ужасен, той си представи, че няма да се измъкне от капана. Кръвта забушува в главата му. Опитва да се заклати като махало на часовник и най-после успя да се залови за едно дърво, което го повдигна. Доста се измъчи, докато се освободи, удряйки глава в клоните.

После при мисълта, че някой негодник знае за неговия сръндак и души следите му, го обзе силна завист. Прехвърли в паметта си лицата на всички пастири, дървари и каруцари, чийто път би могъл да минава около мочурището. Спря се на алчните очи на тъпоносия и малко

глупав пастир Тонца, за когото му бяха разправяли, че обича капаните. А и колибата му беше тук наблизо до мочурището.

Предпазливо обиколи останалите проходи и откри още няколко огънати ствола. Грабна един капан и се запъти право при Тонца. Когато стигна планината, вече беше тъмно. Кравите преживяха зад оградата и над стряхата кълбеше дим.

Габер мина като котка по стълбичките и спря на вратата на мрачната стая. Тонца тъкмо раздухваше огъня и туряше да ври мляко. Щом забеляза ловеца, така се изплаши, че изтърва паницата с мляко на земята.

— Господи! — изплю той през редките си, гнили зъби.

Габер пъкна капана под носа му:

— Гледай, проклетнико, без малко да пукна в тия твои щуротии, злодей такъв! Месо ти се приискало?

— Аз не съм слагал капан — запелтечи Тонца, като отстъпваше, треперейки, назад.

— Лъжеш! — извика Габер. — Ще те убия на място! — и заплашително свали пушката от рамото си и го обсипа с всички ругатни, които помнеше още от младостта си.

Чак след като Тонца си призна всичко, Габер се поуспокои и подробно го разпитва какво знае, за кой сръндак е поставил капана. Задаваше му въпросите ловко и щом се убеди, че на Тонца му е трябвало само месо, съвсем му олекна. Изведнъж настроението му се подобри. Тонца донесе бутилка ракия и започна да утешава Габер, да се извинява и да се кълне, че това е първият и последният капан, който някога е слагал, и то по съвет на приморските дървари. Преди Габер да си тръгне, пастирът се хвърли на колене пред него и замоли да не казва на горските пазачи.

Габер излезе в сивата нощ, без да обещае нещо на Тонца. Клатеше се, като размахваше фенерчето към ловната колиба, и твърдо вярваше, че пак ще се срещне със своя сръндак.

Вихрушка докара есента в Триглавските планини. Северният и южният вятър се срещаша в скалистите прегради на подножието. Огромни, воднисти сиви облаци се влачеха по огненочервения небосклон. Нестихващият северен вятър забушува в горите и тънките стволове на високите ели застанаха. Той кършеше върхове, чупеше цели дървета, изтръгваше ели из корен. А духнеше ли южният вятър,

отново донасяше своите оловни облаци и върху земята се изливаха обилни дъждове. Блатото, чиято хладна повърхност през сухите летни дни доста беше спаднала, насъбра води от потоците.

Габер лежеше в ловната колиба, слушаше гръмотевиците и песента на вятъра. Гледаше през прозореца как опадалите листа лудешки танцуват. Мислеше си за сръндака и замечтано чакаше времето да се укроти и в зелените гъсталаци да светне слънцето. Кучето кротко лежеше до него, гледаше с разбиране своя господар, когато споделяше мечтите си, и ласкателно въртеше опашка.

Хубавото време отново измъкна Габер на мочурището. Сега беше измислил нова измама. В края на блатото, близо до главния проход на сръндака, той си избра разклонена, доста висока ела. Направи в короната ѝ удобно място за сядане, от което великолепно можеше да наблюдава обширното блато.

Толкова се радваше на новото си високо чакало, че рано следобед вече седеше свит между клонките като хищна птица, неуморно чакаща плячката си. Така прекара няколко дни на елата, без да стреля нито веднъж. Няколко пъти мярна сръндака с далекогледа и с разтуптяно сърце гледаше как животното пасе отпреде му, и всеки път оставаше разочарован, щом после изчезнеше в гъсталака. Сръндакът вече сменяше козината си и в този сив цвят изглеждаше още по-мощен.

Когато скоро след настъпването на нощта ловецът слезе от дървото, той долови пляскане на птичи крила и тихи стонове. Бекасите се готвеха за прелет на юг. Разбра, че още дълго време сръндакът нямаше да се покаже.

Една сутрин, още преди да избледнее нощта, Габер се свиваше в короната на високата ела. Мочурището бе потънало в бяла като памук мъгла и ловецът предчувстваше хубав, слънчев ден. Трепереше от студ, зъбите му тракаха и за втори път се подкрепи с ракия. Развиделяваше се. Някъде далеч в елховата гора на равни интервали се обаждаше горска сова, после за малко престана и отново забуха. От близкия гъсталак се чу сребърният, звънък глас на яребица.

Изведнъж нещо изпращя. От клека се подаде сръндакът. Спря се до мочурището, загърнато в рядка, млечна мъгла. Няколко пъти изпъна едрата си глава срещу ранния полъх и след като чувствителният му нос не надуши нищо, спокойно започна да пасе.

Габер седеше като на тръни. Толкова се беше вдървил, че едва помръдна. Бавно провря стоманената цев между клоните и опря студения приклад до лицето си. „Прекрасен е!“ — помисли той. Следейки на мушка красивото животно, почувства блажено доволство. Обзе го нетърпение като на кръвожаден вълк преди скок. „Ако и сега не улуча, друг път няма да ми падне! Прицеля ли се лошо, ще го спипа някой друг.“ Завистта заклоочи в сърцето му, тъмна, тайнствена, злонамерена и силна. Габер имаше избухлив характер, бързо се ядосваше и трудно се владееше. Ръката му, нервно стиснала стоманата, не можеше да се успокои. Мушката се плъзна по сивата козина и опасно спря на мястото близо зад лопатката. С оръжейния трясък, пронизал горската тишина, се строполи и сръндакът. Внезапно, напрягайки всички сили, той се надигна от земята и с бавни, болезнени крачки запристъпя към средата на мочурището. На ловеца му се зави свят. Стоеше объркан, тревожен и разтреперан. Рядката мъгла вече скриваше животното, той отново стреля два пъти, но не улучи. После като трескав, като ловка катерица се спусна по клоните на елата. Втурна се през клековия пущинак. Чак когато размекнатата почва зажвака под краката му и той се заклатушка из тинята, намали крачки. Да го гони ли като луд по петите му?! Колебаеше се с мъка в сърцето. Сети се за кучето, което можеше да пусне. Помисли още миг и си каза: „Габер, не бъди страхливец и не оставяй трофея в блатото. Ти улучи сръндака. Щом мочурището удържа него, ще удържи и тебе“.

С пушка в ръката, той крачеше предпазливо по тревистите места и навлизаше навътре. Воднистата почва под краката му беше податлива, опасна, огъваше се. На мястото, където го бе уцелил, имаше късче от разкъсан дроб, земята бе разровена и ясночервената кръв, обагрила дирята на сръндака, водеше нататък, към средата на замъгленото блато.

Сляпа смелост неудържимо дърпаше Габер по тази следа все по-навътре и по-навътре към покритата с мъгла вода, пълна със скрити тайни и опасности. Надяваше се, че ако почвата не пропадне под краката му, ще успее да стигне сръндака. Вече по-смело се люшкаше и се клатеше по-нататък, като от време на време затъваше. Забеляза го, легнал върху голата земя, едва на изстрел пред себе си. Животното го подуши и повдигна глава. В тъмните, дълбоки, помътнели очи проблесваше гаснещ живот. Ловецът улови този блясък и някакъв хлад

близна сърцето му, тръпки го полазиха и усети болка в главата, някъде зад очите. Вдигна оръжието, за да го доубие и облекчи мъките му, но преди да натисне спусъка, главата на сръндака тежко се строполи на земята.

Ловецът дори не беше забелязал, че водата е стигнала до глезените му и че с всяка крачка затъва все по-дълбоко. Помагаше си, като се хващаше за стръковете трева. Мочурището ставаше опасно, водата хладно пробляскваше, виждаше се все по-малко трева, мъхът ставаше все по-нисък и рядък.

А Габер искаше да стигне сръндака. С усилие измъкваше крака от тинята. Оставаше още малко. В един миг го обзе ужас. Стоеше сам в мъглата, навътре в мочурището. От далечната гора все още долиташе, но вече много тихо нежният, звънлив глас на яребица като песен от света, на който не принадлежи нищо от мочурището. „Върни се върни се!“ — предупреждаваше го някакъв вътрешен глас. А до сръндака оставаха само още няколко крачки. „Не мога! Трябва да стигна! Трябва! Трябва! Трябва!“ — повтаряше си той. „Не бъди глупав и страхлив, още две крачки и ще го влачиш за рогата обратно по твърдата земя. Ти го уби, Габер, ти, който дълги години владееш над живота и смъртта в тези гори.“

Почти докоснал вече с ръка прелестната, украсена с рога глава, ловецът отново затъна. Отначало хлътна до коленете, помъчи се да се измъкне или да клекне, но почвата под него започна да се разтваря. От гърлото му се изтръгна отчаян вик:

— Помощ! Помощ! Помощ!

Затъваше все по-дълбоко. Скоро потъна чак до гърдите. Мочурището започна да го поглъща. Колкото повече размахваше ръце, толкова по-здро се затваряха невидимите, студени, лепкави клещи и го влачеха надолу към дъното. Обхвана го безнадеждност. Чувстваше, че полудява. С разтворени ръце се устреми напред към сръндака, но пръстите му само докоснаха окичената глава, плъзнаха се по муцуната и окървавения нос. Напразно се мятеше яростно, затъна до гуша, а земята под него изчезна.

Вятърът разгони мъглата. През очистеното ъгълче на небосвода слънцето хвърли няколко снопа ослепителна светлина.

Прегракнал, Габер все още крещеше за помощ и пляскаше с ръце по жвакащата вода, която извираше от тайнствените жили на земята.

После само хъркаше. Калната вода задуши гърлото му и заля очите. Изхърка още няколко пъти, сетне ръцете му, сгърчени като нокти на хищна птица, се изгубиха под зеления мъх. Покри го вода, която миг след това се запени от малки, бели мехурчета.

Слънцето погълна бялата, рядка мъгла, разстилаща се над мочурището. Умиращият мъх засвети като злато. Безкрайната тишина на ранната утрин се разливаше през тъмнозелените гори чак до белите, заснежени планини.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.